

Att närmare ingå på enskildheter skulle vara gagnlöst, då dessa endast kunna utredas af regeringen, men hoppas jag hafva klargjort och motiverat hvad jag åsyftar och vågar därför härmed vördsamt hemställa,

att Riksdagen behagar besluta aflåtande af underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om utredning af hvad som erfordras för sammanslagning af de nuvarande flottetablissemanten i Stockholm och Karlskrona vare sig i eller vid endera af dessa städer eller å annan därför lämplig plats äfvensom af den årliga besparing i varfs- och stationsutgifter, som deraf skulle följa.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 26 januari 1893.

Nils Persson.

N:o 70.

Af herr **O. Olsson** i Stockholm, *om ändrad lydelse af § 65 utsökningslagen.*

Vid 1892 års riksdag väcktes af mig motion, som erhöll n:o 108, om ändring af 65 § af utsökningslagen, i syfte, att det i nämnda lagrum stadgade skyddet mot hårdt förfarande vid utmätning måtte erhålla en efter nuvarande förhållanden lämplig lydelse, men denna motion blef, i enlighet med lagutskottets utlåtande n:o 46, af Riksdagen icke bifallen.

Långt ifrån att hafva blifvit af de utaf utskottet för dess slut upprepade motiv öfvertygad om riktigheten af dess uttalade åsigt, »att gäldenärs skäligen anspråk på undseende ännu så länge med gällande stadganden är nöjaktigt tillgodosedt, och att sålunda den föreslagna höjningen icke är af verkligt behof påkallad», har jag deremot, just af dessa motiv, funnit anledning att inför 1893 års Riksdag åter frambära min ofvannämnda motion, dock i den förändrade form, i afseende på sjelfva yrkandet, som af dess ordställning här nedan angifves.

I öfverensstämmelse härmed får jag i allt öfrigt hänföra mig till hvad jag min motion till 1892 års riksdag i denna fråga anfört samt såsom ytterligare motiv för bifall till denna min nya motion andraga följande:

att 1892 års lagutskott behjertat motionens menniskovänliga syfte;

att af förhandlingarna vid 1877 års riksdag framgår, att ifrågavarande 65 § erhållit sin nuvarande lydelse i enlighet med ett af det särskilda utskottet, som hade den förberedande behandlingen af den kongl. propositionen i ämnet sig anförtrodd, framställt sammanjemkningsförslag, sedan vid behandlingen af särskilda utskottets ursprungliga förslag kamrarna nemligen stannat i olika beslut, i det att Första Kammaren dels lika med Kongl. Maj:t bestämt maximivärdet af egendom, som förutom nödiga gång- och sängkläder samt i huset befintligt förråd finge undantagas, till allenast 50 kronor, dels ock till dylik egendom hänfört endast nödiga arbetsredskap och husgeråd, medan deremot Andra Kammaren i förra hänseendet bestämt sig för ett belopp af 100 kronor och i det senare ansett nödvändiga lösören af hvilket slag som helst böra vara fredade från utmätning;

att då Andra Kammaren redan år 1877 ansett ett belopp af 100 kronor böra stipuleras såsom maximum för värdet å den löseegendom, som borde få undantagas, det torde i anseende till den förändring i penningvärdet, som inträdt efter denna tid af 16 år, inses att en förhöjning i berörda värde med 50 procent numera icke är öfverdrifven;

att 1892 års lagutskott insett, att hvarje siffra för det värdebelopp, som må från utmätning undanskiftas, måste lida af en viss godtycklighet och föranleda en viss ojämnhet i tillämpningen, och icke heller velat förneka, att hvad jag anfört kan tala för höjning af det maximibelopp, som för närvarande funnes stadgadt uti ifrågavarande afseende; och

att merbemälda utskott vitsordat, att hvad jag anfört rörande stadgandet om rätt för gäldenär att från utmätning af de i huset befintliga lifsförnödenheter undantaga hvad till underhåll för en månad tarfvades, nog i många fall egde sin rättighet, särskildt hvad förhållandena i de större städerna anginge.

Med erkännande, att den af mig föreslagna förändrade lydelsen af ifrågavarande paragraf icke blifvit så tydligt affattad, att den lyckats utesluta försöket till en sådan tydning deraf, som 1892 års lagutskott åstadkommit, måste det vara med tillfredsställelse att erfara, det samma utskott tolkat denna paragraf så, som jag sjelf gerna velat göra, men af dess ordställning icke vågat, nemligen att under det värdebelopp af högst 75 kronor, som får undantagas, skulle inberäknas endast arbetsredskap eller andra lösören.

Ehuru, såsom jag i motiven till motionen antydt, jag anser, att stadgandet om undanskiftande från det förråd, som i huset finnes, af hvad till underhåll för en månad tarfvades, vara utan någon betydelse, vill jag icke motsätta mig utskottets önskan, att detta stadgande får kvarstå, då, enligt utskottets tanke, tillvaron af en sådan rätt kan ofta för gäldenären vara af verklig betydelse.

Med den noggranna utredning, som frågan numera fått, vågar jag alltså yrka,

att Riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring i 65 § utsökningslagen, att densammans lydelse blefve följande:

»Från utmätning skola undantagas nödiga gång- och sängkläder för gäldenären, hans hustru och oförsörjda barn. Saknas utväg till nödortfittigt uppehälle; då skall af det förråd, som i huset finnes, undantagas hvad till underhåll för en månad

tarfvas, så ock nödiga arbetsredskap eller andra lösören, dock ej öfver ett värde af etthundrafemtio kronor. Lös pant må ej undantagas från utmätning för den gäld, hvarför pantsättning skett.»

Om remsis till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1893.

Olof Olsson.

N:o 71.

Af herr **O. A. Brodin**, *om beviljande af ett extra anslag å 15,000 kronor till vissa resestipendier.*

Under 1887 års senare riksdag väckte undertecknad en motion (n:o 56), till hvilken jag anhåller att få hänvisa, »att Riksdagen måtte bevilja och ställa till Kongl. Maj:ts förfogande ett extra anslag af 15,000 kronor att utgå 1888 till 5 resestipendier för unge män, som egnat sig åt handel och hvilka i aflägsnare länder önska vidare utbilda sig i yrket».

I brist på utredning ansåg statsutskottet, till hvilken motionen remitterats, sig icke ega anledning att förorda anslag särskildt och uttryckligen till resestipendier, på sätt jag föreslagit.

Utskottet hemställde likväl, att Riksdagen måtte för 1888 anvisa ett extra anslag af 20,000 kronor att af Kongl. Maj:t användas för att åt alster af svensk industri och svenska näringar bereda afsättning i främmande länder.

Under 1888 års riksdag väckte undertecknad en motion (n:o 143), till hvilken jag äfven anhåller få hänvisa, i lika syfte.